

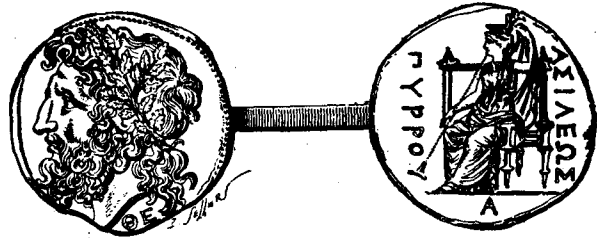
χρόνους τούτους ἐνταῦθα δύο ὁμοσπονδίαί, αἵτινες ἐφαίνοντο προωρισμέναι νὰ σώσωσι τὴν ἑλληνικὴν αὐτονομίαν, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἐστηρίζοντο ἀμφοτέραι ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσοπολιτείας, ἣν ματαίως ἄλλοτε ἀνεζητήσαμεν εἰς τὰς ἀρχαίας ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων, τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Θηβῶν. Ἀλλ' αἱ ὁμοσπονδίαὶ αὗται εἶχον, ὡς θέλομεν ἴδει, ἕτερα καίρια ὀργανικὰ ἐλαττώματα. Πρὸς δὲ τούτοις οἱ μὲν Αἰτωλοὶ διέπρεπον ἐπὶ τῇ ὕλικῇ

αὐτῶν ρώμῃ, ἀλλ' ἡθικῆς δυνάμεως παντάπασιν ἑστεροῦντο· οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τάνάπαλιν, εἶχον μὲν σωφρονεστέρας περὶ τῆς ἐννόμου τάξεως ἰδέας ἀλλὰ δὲν διεκρίνοντο ἐπὶ τῷ πολεμικῷ προτερήματι. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἡ Μακεδονία εἶχε μὲν ἐξασθενήσει ἀλλ' ὅχι ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ ἀποβάλλῃ παντελῶς τὰς ἡγεμονικὰς ἀξιώσεις· διὸ παρήχθη ἀπὸ τοῦδε ἀδιάκοπός τις ἐμφύλιος ἀγὼν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν δύο νέων ὁμοσπονδιῶν· ἀγὼν ἀτελεσφόρητος, διότι οὐδεὶς τῶν ἀντιπάλων ἠδυνήθη νὰ κατισχύσῃ τοῦ ἄλλου, τελεσφόρος δὲ δυστυχῶς κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἐξήντησε καὶ τὰς τελευταίας τοῦ ἔθνους δυνάμεις καὶ παρεσκεύασεν

αὐτὸ εἰς τὸ νὰ γίνῃ βορὰ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἰταλικῆς πόλεως, ἣτις, ἀφοῦ κατέβαλε τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Ἑλληνας, ἐμελλεν ἀλληλοδιαδόχως νὰ καταβάλλῃ καὶ τοὺς ἐν τῇ ἐνταῦθα Ἑλλάδι καὶ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ.

Ὁ Πύρρος ἐπανελθὼν εἰς Ἡπειρον, τῷ 274, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ἐστρατείας δὲν ἐφρόντισε νὰ ρυθμίσῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐτράπη ἀμέσως εἰς διαφόρους νέας ἐπιχειρήσεις κατὰ τῆς Μακεδονίας πρῶτον, κατὰ τῆς Σπάρτης δεύτερον, καὶ τελευταῖον κατὰ τοῦ Ἄργους. Κατὰ τὸ σῆνηθες δὲ αὐτῷ εὐδοκιμεῖ κατ' ἀρχὰς ἐν Μακεδονίᾳ, ἀλλ' ἔπειτα ἀποκρούεται· εὐδοκιμεῖ ὡσαύτως ἐν Λακωνικῇ, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὡσαύτως ἀποκρούεται· ἐπελθὼν δὲ καὶ εἰς τὸ Ἄργος εὐρίσκει συνδραμόντας εἰς βοήθειαν τῆς πόλεως ταύτης τὸν τε βασιλέα τῆς Σπάρτης Ἀρέα καὶ τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Ἀντίγονον, καὶ φονεύεται, 272, ἐν τῇ μάχῃ ἣτις συνεκροτήθη ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους. Ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου ἔλαμψεν εἰσέτι ἐπὶ μικρὸν ὁ ἀστήρ τῶν Αἰακιδῶν, διότι ὁ βασιλεὺς οὗτος κατέστη ἐπὶ μικρὸν κύριος ἀπάσης σχεδὸν τῆς Μακεδονίας· ἔπειτα ὁμως νικηθεὶς οὐ μόνον τῆς Μακεδονίας ἐξώσθη ἀλλὰ καὶ τῆς Ἡπείρου τὸ πλεῖστον ἀπέβαλεν· ἀλλ' ἐξέβαλε πάλιν αὐτῆς τοὺς Μακεδόνας διὸ συνδρομῆς τῶν Αἰτωλῶν. Μετὰ τὸν θάνατόν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐβασίλευσαν ἀλληλοδιαδόχως οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ, Πύρρος καὶ Πτολεμαῖος· δολοφονηθέντος δὲ τούτου καὶ προσέτι φονευθείσης τῆς θυγατρὸς τοῦ πρεσβυτέρου Πύρρου Δημιδαμείας ἐξέλιπεν ἡ ἡρωικὴ ἐκείνη γενεά, ἡ δὲ Ἡπειρος, ἀποβαλοῦσα ἐν τῷ μεταξὺ τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ τὴν Κέρκυραν, περιῆλθεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀναρχίαν καὶ ἀπέβη ἀκατονόμαστος ὅπως ἦτο πρὸ τοῦ Πύρρου. Ἐγχώριοι τύραννοι, ἄγριοι μισθοφόροι, οἱ Ἰλλυριοὶ καὶ οἱ Αἰτωλοὶ, ἐδῆον καὶ κατεξουσίαζον τὴν χώραν ταύτην. Μόνοι οἱ Μολοσσοὶ, οἱ Χάονες καὶ οἱ Θεσπρωτοὶ

Νομίσματα Πύρρου.

α' (Κεφαλὴ Διὸς Δωδωναίου, ἐστεφανωμένου διὰ φύλλων δρυός. Διώνη)

β' (Κεφαλὴ Ἀχιλλέως. Θέτις ἐπὶ ἰσχυράμπτου κρατῶσα τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως).

